

ἀκριβῶς τῆς ἁμαρτίας του, καὶ τοῦ τὰ συγχωροῦσα ὅλα, ἀκόμα καὶ τῆς ἐλληνικούρας του, ἔφθανε μόνο νὰ μὴν ἔβλεπα ἐκεῖνον τὸν πικρὸ λόγον: «Ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἐνογγλήσω πλέον.» "Ὅλα τοῦ τὰ συγχωρῶ. Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, εἶμαι βέβαιος, πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν συγχωρεῖ κι' αὐτὸς καὶ τὸν λυπᾶται...

Σὰν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ λιμάνι, τὸ "Ἅγιον" Ὅρος ἐφάνταζε μπροστά μου, βουρκομένο, μέσα στὴν πρωϊνὴ καταχνιά. Εἶνε σύννεφο τάχα, γιὰ εἶνε ὁ δικός σου ὁ καϋμός, ἄμοιρε Νικολάκη;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Τὸ καπέλλο τῆς κυρίας

— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, οὐδέποτε εἶδα κομψότερο καὶ χαριέστερο καπέλλο. Αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρο ποίημα!

— Δὲν λέτε καλλιτέρα: δρᾶμα! Ὁ καϋμένος ὁ σύζυγός μου θὰ χύσῃ τόσα δάκρυα, ὡς νὰ ἴδῃ τὸν λογαριασμό!